

Hof van beroep Antwerpen, arrest van 17 mei 2022

Opmaak Belgische akte van burgerlijke stand op grond van buitenlandse akte van burgerlijke stand (artikel 68 oud BW) – Buitenlandse huwelijksakte – Erkenning buitenlandse echtscheidingsbeslissing – Onverenigbaarheid met een in België gewezen beslissing (artikel 25, § 1, 5° WIPR) – Belgische echtscheidingsbeslissing – Geen erkenning – Erkenning buitenlandse huwelijksakte – Artikel 27 WIPR – Conflictenrechtelijke controle – Grondvoorwaarden om te huwen – Artikel 147 oud BW (verbod bigamie) – Eerder huwelijk – Ontbinding in het buitenland – Parallele echtscheidingsvordering in België – Erkenning buitenlandse echtscheidingsbeslissing – Miskenning eerdere aanhangigheid van een vordering in België (artikel 25, § 1, 6° WIPR) – Geen erkenning – Artikel 21 WIPR – Openbare orde – Geen schending – Artikel 18 WIPR – Wetsontduiking – Afwezigheid van wetsontduiking – Artikel 12 EVRM – Recht om te huwen – Geen schending – Artikel 8 EVRM – Niet-erkenning buitenlandse huwelijksakte niet evenredig – Schending Artikel 8 EVRM – Erkenning buitenlandse huwelijksakte

Etablissement d'un acte d'état civil belge sur base d'un acte d'état étranger (article 68 C. civ.) – Acte de mariage étranger – Reconnaissance d'une décision étrangère de divorce – Inconciliabilité avec une décision prononcée en Belgique (article 25, § 1, 5° CODIP) – Décision belge prononçant le divorce – Refus de reconnaissance – Reconnaissance d'un acte étranger de mariage – Article 27 CODIP – Contrôle de la loi appliquée – Conditions de fond pour se marier – Article 147 vieux C. Civ. (interdiction de la bigamie) – Mariage antérieur – Dissolution du mariage à l'étranger – Procédure en divorce parallèle en Belgique – Reconnaissance de la décision étrangère de divorce – Méconnaissance de la saisine antérieure d'une juridiction belge (article 25, § 1, 6° CODIP) – Refus de reconnaissance – Article 21 CODIP – Ordre public – Absence de violation – Article 18 CODIP – Fraude à la loi – Absence de fraude à la loi – Article 12 CEDH – Droit au mariage – Absence de violation – Article 8 CEDH – Non reconnaissance d'un acte de mariage étranger – Absence de proportionnalité – Violation Article 8 CEDH – Reconnaissance acte de mariage étranger

In zake

1. M.A.T., geboren te Gent op [...] 1976, rijksregisternummer [...] en wonende in de Verenigde Staten, Californië, te [...];
2. H.J.C., geboren te [...] (Peru) op [...] 1972 en wonende in de Verenigde Staten, Californië, te [...];

Appellanten,

beiden keuze van woonst doende op het kantoor van hun raadsman, hierna vermeld;

beiden vertegenwoordigd door mr. Sven Eggermont, advocaat te 2000 Antwerpen, Amerikalei 215 (ref.: 15.10832);

tegen het vonnis van kamer TF2 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, sectie familie- en jeugdrechtbank, van 3 juni 2021, aldaar gekend onder rolnummer 21/33/B;

I. Procedure

1. De door de wet vereiste processtukken werden in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis d.d. 3 juni 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, en het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van dit hof op 2 juli 2021.

II. Voorwerp van de vordering

2. Mevrouw M.A.T. en de heer H.J.C. (hierna ook: appellanten) vorderen als volgt:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- voor recht te zeggen dat de buitenlandse authentieke akte van 10 oktober 2013 wordt erkend in de Belgische rechtsorde en als basis kan dienen voor een Belgische huwelijksakte zoals bedoeld in artikel 68 Oud BW zodat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lille verder het nodige kan doen;
- kosten als naar recht.

III. Feiten en retroacta

3. Mevrouw M.A.T. is op 12 juli 2002 gehuwd met de heer W.A. Op 17 juni 2013 hebben zij een verzoekschrift tot echtscheiding door onderlinge toestemming ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout neergelegd.

Mevrouw A.T. die de Belgische nationaliteit heeft, verhuisde vervolgens naar Hawaï en is sedert 18 december 2013 officieel in de Verenigde Staten ingeschreven.

Op 2 augustus 2013 hebben mevrouw M.A.T. en de heer W.A. samen een echtscheidingsprocedure in Hawaï opgestart. De echtscheiding werd tussen hen op 30 september 2013 uitgesproken en deze beslissing is definitief geworden.

Op 10 oktober 2013 huwde mevrouw M.A.T. vervolgens in Hawaï met de heer H.C.

Hoewel mevrouw M.A.T. en de heer W.A. de mogelijkheid hadden om hun buitenlands echtscheidingsvonnis ter erkenning in België aan te bieden, opteerden zij er voor om de Belgische echtscheidingsprocedure doorgang te laten vinden.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout d.d. 12 december 2013 werd de echtscheiding door onderlinge toestemming tussen mevrouw M.A.T. en de heer W.A. in België uitgesproken. Dit echtscheidingsvonnis is op 14 januari 2014 in kracht van gewijsde getreden.

Mevrouw A.T. verzocht vervolgens de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lille om conform artikel 68 Oud BW een Belgische huwelijksakte op te maken op basis van de buitenlandse huwelijksakte d.d. 10 oktober 2013 met betrekking tot haar huwelijk met de heer H.C.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lille weigerde de erkenning van deze buitenlandse huwelijksakte wegens bigamie gezien appellanten in Hawaii gehuwd zijn alvorens het Belgisch echtscheidingsvonnis in kracht van gewijsde getreden was (en zelfs alvorens de echtscheiding uitgesproken werd).

Op 18 januari 2021 hebben appellanten een verzoekschrift neergelegd om hun buitenlandse huwelijksakte d.d. 10 oktober 2013 in de Belgische rechtsorde te horen erkennen en te horen zeggen voor recht dat deze akte als basis kan dienen voor een Belgische huwelijksakte conform artikel 68 Oud BW.

Bij het bestreden vonnis d.d. 3 juni 2021 werd het verzoek van appellanten ontvankelijk maar ongegrond verklaard en werden zij tot de kosten van het geding veroordeeld. De eerste rechter motiveerde in dit kader als volgt:

- de grondvoorwaarden om een geldig huwelijk aan te gaan, worden beheerst door de nationale wet van elk van de echtgenoten (artikel 46 WIPR) zodat — wat de vrouw betreft — het Belgisch recht van toepassing is;
- artikel 147 Oud BW bepaalt dat men geen tweede huwelijk mag aangaan voor de ontbinding van het eerste huwelijk, welke regel van openbare orde is;
- hoewel het vorig huwelijk van de vrouw in Hawaii was ontbonden voordat zij op 10 oktober 2013 met de heer C. hertrouwde en haar dus geen kwade trouw verweten kan worden, blijft het een feit dat in België de echtscheiding pas op 12 december 2013 werd uitgesproken;
- hoewel de echtscheiding die in Hawaiï uitgesproken werd destijds waarschijnlijk (doch thans louter hypothetisch) ook in België erkend had kunnen worden, hebben de vrouw en W.A. de Belgische echtscheidingsprocedure laten doorlopen in plaats van het buitenlands echtscheidingsvonnis in België ter erkenning aan te bieden;
- deze Belgische echtscheiding werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en de Belgische echtscheidingsrechter heeft met gezag (en kracht) van gewijsde geoordeeld dat er tot 12 december 2013 nog een huwelijk bestond tussen de vrouw en W.A.;
- de erkenning van de geldigheid van het voorafgaand huwelijk d.d. 10 oktober 2013 — waarbij ervan wordt uitgegaan dat de vrouw alsdan reeds gescheiden was — schendt het gezag en kracht van gewijsde van het Belgisch echtscheidingsvonnis d.d. 12 december 2013;
- dit is ook de reden dat de echtscheiding uitgesproken in Hawaii niet (meer) in België kan worden erkend en bijgevolg ook het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte ongegrond is.

4. Appellanten zijn gegriefd door dit vonnis en laten hiertoe samengevat het volgende gelden:

- de eerste rechter heeft geen enkel middel beantwoord;
- de conflictenrechtelijke controle staat de erkenning niet in de weg;
- de rechtsgeldigheid van de buitenlandse authentieke akte moet worden vastgesteld krachtens het WIPR toepasselijk recht zodat hier artikel 46 WIPR toegepast moet worden en wat de vrouw betreft naar het Belgisch recht gekeken moet worden;
- de internationaal privaatrechtelijke aard van de conflictenrechtelijke controle moet worden gerespecteerd: het uitgangspunt is dat het internationaal privaatrecht en niet het Belgisch materieel recht toegepast moet worden;
- de vraag is anders gezegd niet of het Belgisch recht effectief toegepast werd maar of met toepassing van het Belgisch recht een vergelijkbare akte opgesteld zou kunnen zijn;
- in *casu* is het zeker dat er een equivalente huwelijksakte in België met toepassing van het Belgisch recht opgemaakt had kunnen worden gezien appellanten in het kader van de huwelijksluiting het buitenlands echtscheidingsvonnis hadden kunnen voorleggen met het oog op de incidentele en *de plano*-erkenning (artikel 22, § 1, lid 2 WIPR);

- hoewel de erkenning van de buitenlandse echtscheidingsbeslissing op zich niet als zelfstandige beslissing noodzakelijk is, heeft deze beslissing belang en dit niet voor de beoordeling van de mogelijkheid tot erkenning op vandaag maar van de mogelijkheid tot erkenning op het ogenblik van een huwelijk in België, waartoe naar de weigeringsgronden van artikel 25 WIPR gekeken moet worden;
- indien de erkenning destijds mogelijk was, is op het vlak van de conflictenrechtelijke controle geen probleem gezien men in België met toepassing van het Belgisch recht een vergelijkbare huwelijksakte had kunnen opstellen;
- de incidentele erkenning van de buitenlandse rechterlijke beslissing moet hier in de context van de conflictenrechtelijke controle en bijgevolg op het ogenblik van de huwelijksluiting gebeuren;
- de weigeringsgrond van artikel 25, § 1, 6° WIPR inzake de “anterioriteit van een Belgische procedure” is niet bedoeld voor situaties waarin beide partijen — zoals *in casu* — samen beslissen om in een ander land een nieuwe procedure op te starten;
- op het ogenblik van het huwelijk was de echtscheidingsbeslissing in de Verenigde Staten in kracht van gewijsde gegaan zodat er ook geen probleem in verband met artikel 25, 4° WIPR rijst;
- er kan evenmin een probleem van onverenigbaarheid in de zin van artikel 25, 5° WIPR rijzen gezien de mogelijkheid tot incidentele erkenning van de buitenlandse echtscheidingsbeslissing op het ogenblik van de huwelijksluiting beoordeeld moet worden;
- de Belgische echtscheidingsprocedure had (eenzijdig) stopgezet kunnen worden via het invoeren van de exceptie van gewijsde op basis van de buitenlandse echtscheidingsbeslissing;
- het gaat hier niet om de effectieve erkenning van de buitenlandse echtscheidingsbeslissing zodat zich geen probleem vormt over de datum van de echtscheiding maar om de erkenning van een huwelijk dat *schijnbaar* bigaam is maar in werkelijkheid voor erkenning in aanmerking komt;
- de eventuele verwijzing naar de artikelen 147 Oud BW en 391 Sw. zou onzinnig zijn: gezien de buitenlandse echtscheidingsbeslissing erkend had kunnen worden, had in België ook een huwelijksakte kunnen worden opgemaakt en is er geen sprake van een misdadig opzet;
- de internationale openbare orde (artikel 21 WIPR) wordt niet geschonden gezien er per hypothese “louter theoretisch” van een bigaam huwelijk sprake zou kunnen zijn en het buitenlands huwelijk op zich haast op geen enkele manier met de Belgische rechtsorde verbonden is zodat de gevestigde morele, politieke of economische orde in België hoe dan ook niet in het gedrang komt;
- er is evenmin sprake van wetsontduiking (artikel 18 WIPR) gezien het “enkele” doel om te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht niet voorhanden is;
- hun grondrechten (o.m. artikel 8 EVRM) worden ingevolge een weigeringsbeslissing ernstig geschonden en de schijnbare oplossing van een nieuw huwelijk in België zou tot moeilijkheden — zowel op huwelijksvermogensvlak als op familierechtelijk vlak — in de Verenigde Staten kunnen leiden.

IV. Toelaatbaarheid

5. Het hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 2 juli 2021 is tijdig en regelmatig naar vorm. Het hoger beroep is ook toelaatbaar.

V. Ten gronde

6. Conform artikel 68, § 1 Oud BW kan iedere Belg of zijn wettelijke vertegenwoordiger de ambtenaar van de burgerlijke stand verzoeken om een akte van de burgerlijke stand — hier een huwelijksakte — op te maken op basis van een buitenlandse akte van de burgerlijke stand die op hem betrekking heeft.

Artikel 69, § 1 Oud BW bepaalt dat de akte van de burgerlijke stand op basis van een buitenlandse huwelijksakte uitsluitend de gegevens vermeldt zoals voorzien in het hoofdstuk 2 (“De verschillende akten van de burgerlijke stand”) en “die erkend kunnen worden overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht”.

Daar waar de vrouw als Belgische dergelijk verzoek op grond van artikel 68, § 1 Oud BW kan formuleren, rijst de vraag of de buitenlandse huwelijksakte d.d. 10 oktober 2013 op grond van artikel 27 WIPR in de Belgische rechtsorde erkend kan worden.

Meer concreet is hier de vraag aan de orde of er sprake is van bigamie ofwel een schending van artikel 147 Oud BW (“Men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste”) die dergelijke erkenning van de kwestieuze buitenlandse huwelijksakte verhindert.

7. Vooreerst wordt in dit kader nagegaan of het echtscheidingsvonnis uitgesproken in Hawaii op 30 september 2013 in de Belgische rechtsorde kan worden erkend.

Artikel 22 WIPR voorziet in de zgn. erkenning de plano of van rechtswege van buitenlandse rechterlijke beslissingen in die zin dat niet eerst een gerechtelijke procedure doorlopen moet worden. Dit betekent evenwel niet dat dergelijke erkenning ongecontroleerd verloopt. Iedere autoriteit waarvoor de erkenning van de buitenlandse beslissing ingeroepen wordt, moet immers nagaan of aan de erkenningsvoorwaarden voldaan is.

Overeenkomstig artikel 22, § 1, lid 4 WIPR mag een buitenlandse rechterlijke beslissing alleen erkend of uitvoerbaar verklaard worden indien zij de voorwaarden gesteld in artikel 25 WIPR niet schendt. Artikel 25 WIPR bepaalt dat de beslissing niet erkend of uitvoerbaar verklaard wordt indien:

- 1° het gevolg van de erkenning of van de uitvoerbaarverklaring kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde; bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die aldus worden veroorzaakt;
- 2° de rechten van de verdediging zijn geschonden;
- 3° de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken;
- 4° zij, onverminderd artikel 23, § 4 WIPR, overeenkomstig het recht van de staat waar zij werd gewezen, nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel;
- 5° zij onverenigbaar is met een in België gewezen beslissing of met een voordien in het buitenland gewezen beslissing die in België kan worden erkend;
- 6° de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen en met hetzelfde voorwerp;
- 7° de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering;
- 8° de bevoegdheid van de buitenlandse rechter uitsluitend gegrond was op de aanwezigheid van de verweerder of van goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de staat waartoe die rechter behoort;
- 9° de erkenning of de uitvoerbaarverklaring in strijd zou zijn met de weigeringsgronden bedoeld in de artikelen 39, 57, 72, 95, 115 en 121 WIPR.

Deze opsomming van de weigeringsgronden is limitatief. Enkel de in artikel 25, § 1 WIPR vermelde specifieke punten mogen en moeten worden onderzocht (zie ook: I. COUWENBERG e.a., *Duiding internationaal Privaatrecht*, Larcier, 2014, 661).

De bedoeling van de weigeringsgrond van artikel 25, § 1, 5° WIPR bestaat er in te vermijden dat eenzelfde geschilpunt een onverenigbare oplossing krijgt in twee verschillende beslissingen die de eigenschap hebben dat geschilpunt op bindende en definitieve wijze te beslechten. In termen van het Ger. W. gaat het bijgevolg om het verhinderen van tegenstrijdigheden tussen beslissingen die met gezag van gewijsde zijn bekleed.

Waar het buitenlands echtscheidingsvonnis van 30 september 2013 dateert, is er inmiddels een Belgisch echtscheidingsvonnis d.d. 12 december 2013 tussengekomen dat in kracht van gewijsde getreden is. Gelet op artikel 25, § 1, 5° WIPR kan — zoals de eerste rechter terecht stelt — dit buitenlands vonnis d.d. 30 september 2013 niet (meer) in België worden erkend. Dat deze buitenlandse rechterlijke beslissing van eerdere datum is, doet niet ter zake.

8. Gezien appellanten hier echter niet de erkenning van het buitenlands echtscheidingsvonnis maar de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte d.d. 10 oktober 2013 nastreven, moet verder worden nagegaan of deze authentieke akte — in weerwil van het voorgaande (punt 7) — alsnog in de Belgische rechtsorde kan worden erkend.

Ook artikel 27, § 1 WIPR voorziet in de zgn. erkenning *de plano* of van rechtswege erkenning van een buitenlandse authentieke akte indien (1) de akte voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid en (2) haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het krachtens het WIPR toepasselijk recht en (3) dit onverminderd de toetsing van de akte aan wetsontduiking (artikel 18 WIPR) en aan de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 WIPR).

Gezien de akte rechtsgeldig moet zijn overeenkomstig het recht dat volgens het WIPR op de betrokken rechtsverhouding van toepassing is en het hier om een huwelijksakte gaat, moeten appellanten wat betreft de grondvoorwaarden voldoen aan het recht van het land waarvan zij de nationaliteit hebben (artikel 46, lid 1 WIPR) en moeten zij de vormvereisten van het recht van het land waar het huwelijk gesloten werd in acht genomen hebben (artikel 47, § 1 WIPR).

Bij de beoordeling van de mogelijkheid tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte is dus de conflictenrechtelijke controle voorzien in artikel 27, § 1 WIPR aan de orde. In België kunnen immers geen buitenlandse akten doorwerken indien de inhoud ervan niet virtueel in België bewerkstelligd had kunnen worden (vgl: J. ERAUW e.a., *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, 153).

De weigeringsgronden van artikel 25, § 1 WIPR zijn niet aan de orde wat de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich betreft. Dat het buitenlands echtscheidingsvonnis thans ingevolge artikel 25, § 1, 5° WIPR in België niet meer kan worden erkend {zie punt 7}, volstaat naar het oordeel van het hof niet om de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte zonder meer te weigeren.

Ter zake stelt er zich geen probleem wat de voorwaarden nodig voor de echtheid van deze akte en de vormvereisten op grond van artikel 47, § 1 WIPR betreft. Hier rijst de vraag of er is voldaan aan de grondvoorwaarden die worden beheerst door de nationale wet van elk der echtgenoten bij de voltrekking van het huwelijk (artikel 46, lid 1 WIPR).

Waar deze grondvoorwaarden — wat de vrouw betreft — gelet op haar nationaliteit naar Belgisch recht te beoordelen zijn, is het luidens artikel 147 Oud BW niet toegelaten dat zij een tweede huwelijk aangaat vóór de ontbinding van het eerste huwelijk. Of er hier al dan niet van bigamie sprake is, dient op de datum van de voltrekking van het huwelijk te worden beoordeeld.

Gezien appellanten na het buitenlands echtscheidingsvonnis d.d. 30 september 2013 op 10 oktober 2013 in het buitenland gehuwd zijn, rijst de vraag of zij dergelijk resultaat — ofwel dit huwelijk - ook virtueel in België of naar Belgisch recht hadden kunnen bewerkstelligen.

in dit kader is opnieuw het probleem aan de orde of de erkenning van het buitenlands echtscheidingsvonnis — zij het thans als incidentele erkenning en op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking — al dan niet rekening houdend met het bepaalde in artikel 25, § 1 WIPR tot de mogelijkheden behoorde.

Op het ogenblik van het huwelijk van appellanten d.d. 10 oktober 2013 was er in België een echtscheidingsprocedure hangende en deze Belgische procedure werd ingeleid voordat de echtscheidingsprocedure in het buitenland opgestart werd.

Artikel 25, § 1, 6° WIPR verzet zich tegen een erkenning van een buitenlandse gerechtelijke beslissing wanneer — zoals ter zake — *“de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen en met hetzelfde voorwerp”*.

De weigeringsgrond van artikel 25, § 1, 6° WIPR werd weliswaar ingevoerd om te verhinderen dat de partijen met het voeren van parallelle procedures in het buitenland een Belgische procedure onder druk kunnen zetten of zijn effect ontnemen (zie ook: I. COUWENBERG e.a., o.c., 670). Dit neemt evenwel niet weg dat deze bepaling duidelijk is en ook een incidentele erkenning van het buitenlands echtscheidingsvonnis op datum van de huwelijksvoltrekking met het oog op de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte verhindert.

Dat de vrouw en de heer W.A. gezamenlijk beslisten om een nieuwe procedure in echtscheiding in Hawaii op te starten en dat de vrouw de mogelijkheid had om de Belgische echtscheidingsprocedure eenzijdig stop te zetten — wat zij niet deed —, is dus niet van aard om te stellen dat deze situatie op datum van hun huwelijk niet onder het toepassingsgebied van artikel 25, § 1, 6° WIPR valt.

Op datum van het huwelijk had het buitenlands echtscheidingsvonnis ingevolge artikel 25, § 1, 6° WIPR evenmin incidenteel erkend kunnen worden. De louter hypothetische maar niet gerealiseerde mogelijkheid tot het stopzetten van de Belgische echtscheidingsprocedure of het inroepen van het gezag van gewijsde van het buitenlands echtscheidingsvonnis in de Belgische echtscheidingsprocedure doen hieraan geen afbreuk. In dit opzicht kon in België of naar Belgisch recht — bij gebrek aan de stopzetting van de eerder in België ingeleide echtscheidingsprocedure - geen gelijkaardig resultaat ofwel een huwelijk worden bereikt.

Gezien de incidentele erkenning van het buitenlands echtscheidingsvonnis op datum van de huwelijksvoltrekking ingevolge artikel 25, § 1, 6° WIPR niet mogelijk was, dient te worden vastgesteld dat de vrouw naar Belgisch recht in theorie nog met de heer W.A. gehuwd was zodat zij niet voldeed aan de grondvoorwaarden van artikel 46, § 1 WIPR.

9. Waar de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 21 WIPR ook wegens onverenigbaarheid met de internationale openbare orde geweigerd kan worden, is de Belgische internationale openbare orde enger dan de interne openbare orde.

De exceptie van internationale openbare orde impliceert dat de toepassing van een bepaling uit het door het WIPR aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover dit tot een resultaat zou leiden dat kennelijk niet met de Belgische internationale openbare orde te verenigen is.

Een wet raakt de internationale openbare orde indien de wetgever, door de bepalingen van die wet, een beginsel heeft willen vastleggen dat hij als wezenlijk beschouwt voor de in België gevestigde

morele, politieke of economische orde en dat, op die grond, noodzakelijk de toepassing in België moet uitsluiten van elke vreemde rechtsregel die hiermee strijdig is of hiervan afwijkt, zelfs indien deze volgens de gewone regels van de wetsconflicten van toepassing is (zie ook: Cass. 18 juni 2007, *TBBR* 2008, 520).

De inhoud van het begrip “internationale openbare orde” is evolutief en ook relatief vermits er rekening wordt gehouden met de mate waarin de situatie met de Belgische rechtsorde verbonden is. De exceptie is bijgevolg strenger naarmate de rechtsverhouding nauwer bij de Belgische rechtsorde verbonden is.

Hier gaat het evenwel niet om de toepassing van enige bepaling van het buitenlands recht die kennelijk met de Belgische internationale openbare orde onverenigbaar is maar om de louter theoretische implicaties van het gebrek aan tijdig stopzetten van de eerder in België ingeleide echtscheidingsprocedure. Nu appellanten hun huwelijks- en gezinsleven met hun kinderen in de Verenigde Staten beleven, impliceert de erkenning van deze buitenlandse huwelijksakte ook weinig tot geen gevolgen voor de Belgische rechtsorde.

Een schending van de Belgische internationale openbare orde in de zin van artikel 21 WIPR is hier niet aan de orde. Overigens valt evenmin te ontwaren in welke mate deze louter theoretische en virtuele bigamie — dit enkel als gevolg van het gebrek aan tijdige afstand van de Belgische echtscheidingsprocedure - bij een erkenning van de huwelijksakte de Belgische interne openbare orde *de facto* kan schaden.

10. Van wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR — wat een toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” inhoudt —, is hier evenmin sprake.

Immers blijkt uit niets dat de handelwijze van de vrouw en de heer W.A. dan wel appellanten ingegeven was met “*het enkele doel*” om aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht te ontsnappen. Ook de eerste rechter stelde reeds terecht vast dat er aan de vrouw geen kwade trouw verweten kan worden.

11. Waar een niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte voor appellanten geen beletsel vormt om in België te huwen en er aldus geen schending van artikel 12 EVRM voorhanden is, stellen zij terecht dat een weigeringsbeslissing een inbreuk op hun privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM impliceert.

Een weigeringsbeslissing creëert voor hen immers een “hinkende” rechtsverhouding die naar de toekomst toe ook belangrijke implicaties op huwelijksvermogens- en familierechtelijk vlak kan hebben.

De toetsing aan artikel 8 EVRM houdt onder meer in dat de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven wordt onderzocht alsook dat een afweging wordt gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de betrokkenen anderzijds.

Ter zake is het hof van oordeel dat een niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en de implicaties hiervan omwille van een louter theoretische en virtuele bigamie — waarbij geen enkele schending van de Belgische internationale openbare orde of wetsontduiking aan de orde is — niet opweegt tegen de nadelen die appellanten in het kader van hun privé-en gezinsleven (kunnen) ondervinden.

12. Het hoger beroep is bijgevolg gegrond, zoals hierna bepaald.

VI. Kosten

[...]

VII. Beslissing

Het hof beslist bij arrest na behandeling van de zaak in raadkamer.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Gehoord advocaat-generaal D. DE WAELE, in zijn advies dat omwille van de omstandigheden van de zaak mondeling ter terechtzitting werd gegeven en waarop appellanten hebben kunnen repliceren.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar en als volgt gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw rechtsprekend.

Zegt voor recht dat de buitenlandse huwelijksakte van appellanten d.d. 10 oktober 2013 in de Belgische rechtsorde wordt erkend en als basis kan dienen voor een Belgische huwelijksakte zoals bedoeld in artikel 68 Oud BW.

Legt de kosten van deze aanleg ten laste van appellanten, met inbegrip van het rolrecht in hoger beroep van 400,00 euro dat zij dienen te voldoen aan de FOD Financiën na eenvoudige uitnodiging hiertoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

B. VAN DEN BERGH, raadsheer, dd. kamervoorzitter

C. JANSEGHERS, raadsheer

C. REUBRECHT, raadsheer

G. VELTMANS, griffier

MANS griffier